

Dragi gospod Doropoljski!

Dolgo sem odlašala Vam pisati, šele sedaj, ko imamo velikonočne počitnice, Vam pošiljam to pisemce, s katerim me blagovolite sprejeti v krog svojih prijateljev.

Jaz sem učenka tržaškega liceja, in sicer IV. tečaja. Učenje je letos jako težko, vendar sem imela precej dobro izpričevalo. Učimo se francosko, italijansko, nemško in latinsko; slovenskega, žalibog, ni. Ob lepem vremenu prirajamo vsako nedeljo izlete v Istro ali pa na Kras. Enkrat na leto priredimo velik izlet, ki se ga udeležijo vsi nižji ali višji tečaji; lansko leto smo bile v Trziču, Devinu in drugod po Furlaniji, letos menim, da idemo na Bled ali v Bohinj. Tako upam, da bo kmalu minilo šolsko leto, jaz težko pričakujem velikih počitnic. Oče mi je namreč obljubil, da me vzame s seboj v Ljubljano na „Slavčevo“ slavnost, potem pa morda na Triglav. Zato vidite, gospod Doropoljski, kako nestrpno pričakujem poletja, da obiščem Vašo divno Gorenjsko.

Kadar pridete v Trst, priporočam se Vam, da nas obiščete, peljala vas bom na naš obelisk, kjer se Vam bo nudil krasen razgled po celem Trstu in tržaškem zalivu do izliva Soče.

Sedaj imam še eno prošnjo do Vas. Vi imate gotovo mnogo pisem, ki jih, če so nerabna, vržete v koš. Prosim Vas, odtrgajte prej znamko in pošljite jo meni. Nabiram namreč že rabljene znamke za družbo sv. Ciril in Metoda, upam, da bodeite ugodili moji prošnji. Kdaj bodeite objavili v „Zvončku“ cirilico? Potem si bomo dopisovali v našem jeziku.

Mnogo pozdravov Vam pošilja
Justina Vremčeva.

Odgovor:

Ljuba Justina!

Kakor vidim, skrbre na liceju, da se tudi s potovanjem učite. Samo škoda, da je iz

vaše šole slovenščina pregnana. Zato pa se uči sama svojega materinega jezika! — Hvala za ljubeznivo povabilo! Res je veličasten razgled tam od obeliska; bil sem se že ob njem. Toda kadar me zopet dovede pot v Trst, se bom rade volje v tvojem spremstvu iznova divil tej lepoti! — Z znamkami Ti ne morem postreči, ker sem jih že prej obljubil drugemu. Cirilico pa objavi „Zvonček“, kadar pride do potrebnih črk! — Prihodnjič pa piši, kako je bilo na „Slavčevi“ slavnosti v Ljubljani!

*

Preljubi gospod Doropoljski!

Slušam Vašemu pozivu, da naj se še kaj oglasim.

Dragi gospod! Že par dni uživam velikonočne počitnice. Hej, kako mi teknejo. Najrajša bi videla, da bi nam jih minister podaljšal saj še za nekoliko dni. Kako sem si jih pa tudi želela! Saj trpi časih uboga učenka tudi veliko. Zlasti pred počitnicami si je bilo treba glavo beliti z različnimi nalogami. Zato je dobro, da nas Slomšek tolaži in pravi:

Le trpljenje naših dni
nam veselje posladi!

Vljudno Vas pozdravlja in prosi odgovora Vaša

Ivanka Vidmarjeva
v Črnem vrhu pri Idriji.

Odgovor:

Ljuba Ivanka!

Kaj ne — ti ministri, to so grdi ljudje! Kar nič ne mislijo na podaljšanje velikonočnih počitnic — uh! Pa saj bo kmalu konec šolskega leta in z njim tudi — belih las!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Tudi jaz se Vam drznem pisati v Vaš kotiček. Zložila sem namreč pesemco. Rada

bi, da bi mi jo kdo popravil. Zato se obračam do Vas. Pesemca se pa glasi tako-le:

P o m l a d.

Že zopet si tu, prekrasna pomlad,
pomlad, oj rajska hči,
ki nam gozdove ozeleni
in vrtove okraši.

In zopet se nam črešnje rdečé,
s cvetočih dreves smeje.
Pa zobljemo jih prav radi
po svoji stari navadi.

Ko pa sedimo v gaju,
kjer vse cvete in vse brsti,
mislimo, da smo v raju,
kjer vse se veseli.

Prosim, bodite tako prijazni, da bi jo popravili. Pozdravlja Vas

Dragica Hudnikova,
učenka V. razreda v Ljubljani.

Odgovor:

Ljuba Dragica!

No, saj ni tako slabo, kakor misliš morda sama. Nisem nič kaj dosti popravljaj, da boš bolj vesela, ko si jo tako lepo zakrožila. Le naprej!

*

Ogenj in Voda.

Gospod Ogenj in gospa Voda sta se poročila. Po poroki je bila veselica njima na čast. V veliki dvorani so sedeli gosti pri pogrnenih mizah. Ko je začela igrati godba, so vsi silili na ples. Tudi gospod Ogenj in gospa Voda se zavrtita po dvorani. Kar poljubi Ogenj svojo ženo Vodo. Komaj pa jo poljubi, tedaj nekaj zašumi, in oba izgineta.

Čudno so se spogledali gosti, zakaj vedeli niso, kako se je to zgodilo. Vsak izmed vas, ljubi bralci, pa gotovo ugane, da sta zato izginila, ker je Voda ugasila Ogenj, Ogenj pa posušil vodo.

Henrik Sturm,
učenec III. razreda v Idriji.

Odgovor:

Ljubi Henrik!

Glej ga, glej, to moram reči, kako si jo je lepo izmislil — hm! Ti nam še katero poveš, kaj? Ta-le ni kar tako brez zdravega jedra. Ali ne bi tistim, ki tega še ne vedo, o priliki povedal, zakaj voda ugasil ogenj in ogenj posušil vodo? Prebrisana glavica ugane tudi to. Torej!

*

Spoštovani g. Doropoljski!

Dne 18. maja smo pisali spisno vajo „Moje veselje“. Dokončavši vajo, sem prečitala spis pred razredom. Ako bi Vam ugajal, prosim, objavite ga v „Zvončku“, če bi imeli kak prostorček zanj.

Z odličnim spoštovanjem Vam vdana

Pavlina Podjaverškova,
učenka V. razr. slov. ljud. šole v Vojniku.

Moje veselje.

Mene razveseljuje vsaka reč, če dobim le kaj veselja na njej. Razveseljujejo me lepe knjige, ki jih slastno prebiram. Utopim se časih tako v čitanje, da ne vem in ničesar ne zapazim, kaj se godi krog mene. Najbolj me razveseli, če smem iti v tihhi gozdlič s knjigo v roki. Tam sedem na bolj vzvišen prostor in čitam. Ko preberem, pa poslušam vesele ptice, ki žvrgolijo drobne pesemce. Iz tega poslušanja me zmoti gibčna, hitra veve-rica, ki skače po smreki. Grem za njo, dokler jo vidim. Časih pa zagledam v kakšnem grmu drobno gnezdece, v katerem sedi starka in gleda milo name, kakor da bi hotela reči, kaj ji hočem. Nočem motiti ljube in skrbne ptice, ki tako nežno skrbi za svoje mladičke, ter odidem naprej. Ura poteče za uro, pride čas, ko je treba oditi iz gozda domov, ki je tako blaženo vplival name. Na polju me pa čaka še drugo veselje. Pisane rožice mi prijetno dehte nasproti. Lepotični metuljčki sedajo na rožice in srkajo sladki med iz njih. Vse to me razveseljuje! V potoku zagledam gibčne ribice, ki se lahko vrte v vodi. Namečem jim drobtinice, če jih imam kaj pri sebi. Razveseljuje me, ako so starši veseli in zadovoljni. Veselje me navdaja, ako je gospod učitelj v šoli vesel in zadovoljen. Predmeti, ki se jih učimo v šoli, me tudi razveseljujejo. Po petju in prirodopisju mi kar kopni srce; iz prirode se učimo, kako je krasna naša ljuba zemlja. Kdo bi ne bil vesel tega! Vesele in lepe pesmi mi razveseljujejo drobno srce. Ako nimam knjige, pa zapojem lepo pesemco. Veliko veselje mi naredi, ako smem iti kam na kakšen posest ob nedeljah. To veselje se mi je tudi v nedeljo 16. maja izpolnilo. Šla sem s svojima prijateljicama v Šmartno. To je bilo veselje! Šle smo k moji prijateljici Aniki, ki nas je veselo sprejela. Tudi v nedeljo pojdem k njej, če me bodo pustili starši. Zvedela sem od nje, da imajo po tistih gozdovih bajé zlati fazani svoja domovja, kar me je jako razveselilo. Posebno me je razveseljevalo to, ker smo šle skoro vedno po gozdu. Poslušale smo in odgovarjale kukavici, ki je blizu nas kukala, a videti je pa nismo mogle. Kako je bilo veselo! Razveseljuje me vrtec, akoravno je bolj majhen. Pa zato svoje ljube cvetice tem nežnejše in skrbnejše gojim. Vsaka rožica ima svoj prostorček, ki je lepo osnažen, da nobena druga nepotrebna in škodljiva rastlina ne odriva cvetic. To vse mi dela veliko veselja. A kmalu mine zlata in prosta mladost, in pride drugo življenje.

Odgovor:

Ljuba Pavlina!

Da objavljam tvoj spis, naj ti služi v dokaz, da mi ugaja. Pisala si lepo, nežno in presrečno. Dostavljati mu nimam ničesar. Le svoje veselje naj izrazim nad tem, da ima moj kotichek tako vrlo slovensko mladenko med svojimi sotrudnicami.